50 let od tragické události u Hůrky

Dne 22. srpna 1964 byla sobota. Zatažená obloha, oblaka nízko u země, ze kterých vypadával drobný déšť. Vidět bylo sotva na několik set metrů.

Na slovenském letišti Sliač probíhala generálka leteckého dne, který se měl uskutečnit za týden 29. srpna u příležitosti 20. výročí Slovenského národního povstání za účasti představitelů tehdejší ČSSR a SSSR. Shodou okolností to byla poslední cesta Nikity Chruščova ve funkci generálního tajemníka KSSS. Během této návštěvy byl zbaven funkce a nastala éra Leonida Brežněva, který se k nám tak „laskavě“ zachoval v roce 1968, když nás „zachránil“ před kontrarevolucí.

Na generálce leteckého dne se podílela značná část našeho letectva se vzletem na mnoha letištích. Aby nebyl narušen nácvik, bylo vyhlášeno omezení létání od výšky 500 metrů nad terénem na téměř celém území státu. Úkolem leteckého dopravního pluku z Mošnova na vystoupení byl výsadek z 18 letounů IL 14 na závěr leteckého dne. Protože bylo provozuschopných letounů tak 21 až 22 a bylo potřebné plnit ještě další úkoly, byl každý letoun navíc velice vítaný. Zbytek letounů měl buď nějaké závady, nebo byly v revizi. Každý letoun totiž musel po odlétání určitého počtu hodin na revizní prohlídku nebo velkou či generální opravu. Jeden takový se měl tu sobotu převzít z technického oddělení pluku v Přerově.

Nedávno zbudované letiště Mošnov nebylo ještě plně vybaveno. Chyběly hangáry pro technické opravy a revize, které se prováděly na letišti Přerov. Letoun po revizi musela převzít a zalétnout osádka, to znamená za letu zkontrolovat veškerá zařízení od motorů po poslední přístroj.

V uvedenou sobotu to měla provést osádka velitele 3. letky mjr. Emanuela Mikšíka. Zálet musel být proveden za normálních povětrnostních podmínek, to znamená za dohlednosti nad 5 km a malé nebo vysoké oblačnosti nad 1 500 metrů. Jenže jak bylo zmíněno, počasí tomu neodpovídalo. Bylo proto rozhodnuto s letounem přeletět na letiště Mošnov a tam v pondělí provést zalétnutí. Jenže nezalétnutý letoun nesměl do oblak, a tak osádka prováděla let ve 100 m nad terénem, i když tomu dohlednost neodpovídala. Naléhavá potřeba každého stroje vedla k porušení této zásady.

Po prolétnutí nad Hranicemi, pravděpodobně ve snaze vyhnout se hradu Starý Jičín, vybočila osádka doleva a při vší tragické smůle zachytila vršky stromů u obce Hůrka. Letoun následně ztratil rychlost a po dopadu došlo k jeho destrukci a požáru. Stačilo být cca o pět metrů výš a život deseti lidí by byl zachován. Bohužel i takové chvíle jsou součástí našeho života.

V troskách zahynuli: kapitán letounu, velitel letky major Emanuel Mikšík, pilot kapitán František Teplý, navigátor nadporučík Ladislav Antoš, radista nadporučík Zbyněk Flek, palubní technik kapitán Jiří Juštík, palubní technik-kontrolor kapitán Bohuslav Janke, technik draky-motory kapitán Karel Sehnal, technik elektro nadporučík Ing. Jan Sklenář, technik rádio kapitán Josef Harabiš a rotný v záloze Antonín Šída.
Trpkým paradoxem bylo to, že kpt. Juštík zahajoval přeškolení na funkci palubního technika, a byl to jeho první a bohužel i poslední let…

Tato událost měla u „vrchnosti“ velice nepříjemnou odezvu, zvláště u politických orgánů. Proto se nesměla dlouho připomínat. Až v roce 1990, krátce po obnovení Svazu letců Československa a ustavení jeho odbočky v Mošnově, iniciovala tato výstavbu pomníčku, do níž se zapojili občané obce Hůrka, a především Sbor dobrovolných hasičů.

Zdroj: Ladislav Jerguš - článek časopisu POODŘÍ